

[Statsministeren.]

det, man med et populært Udtryk kalder „Pindehuggeri“. Der kaldes paa Interessen for store og ofte sørgelige Begivenheder, og jeg mener, at man bør samle Kræfterne om de Opgaver, der i denne Tid overskygger alt det smaa.

Hvorledes Forholdene vil udvikle sig i den nærmeste Tid, er vi ikke i Stand til at overse; om Forsøg, der gøres for at faa den sidst udbrudte Konflikt bilagt paa fredelig Maade, vil lykkes, ved vi endnu ikke. Men vore Ønsker maa samle sig i et fælles dansk Ønske om *Fred*.

Finansministeren (V. Buhl): Der er for mig kun Anledning til at gøre et Par Bemærkninger om konkrete Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. J. E. Nørgaard har rettet en Henvendelse til mig om at give mere ensartede Regler for Afviklingen af de Laan, der i sin Tid blev ydet Haandværkere og mindre handlende. Det ærede Medlem mente, at dels var der adskillige, der ikke vidste Besked med, at man fra Statens Side var villig til at gaa ind paa en lempelig Afvikling af disse Laan, dels var der enkelte Debitorer, der af Samvittighedsgrunde eller andre Grunde følte sig forpligtede til at betale de fulde Renter og Afdrag. Hvad disse sidste angaar, maa jeg sige, at dersom nogle føler det som en Samvittighedspligt at betale deres Terminsydelser til Staten uden Afslag, vil dette Forhold vel næppe være til at ændre. I øvrigt har Spørgsmaalet om de her omhandlede Laans Tilbagebetaling og Forrentning været omtalt i alle Landets Blade og været Genstand for Omtale her i Rigsdagen, saaledes at det lyder lidet troligt, at der skulde være Laantagere, som ikke er bekendt med, at der netop for disse Laans Vedkommende er gennemført en særlig lemfældig Praksis. Forholdet er dette, at Finansministeriet har gjort alle sine Inkassatorer og Oppebørselsstuer bekendt med, at der er Adgang til at opnaa en efter Skyldnerens Forhold passende Afvikling af Gælden. Netop for at sikre en ensartet Praksis maa dog de enkelte Tilfælde forelægges Finansministeriet til endelig Afgørelse. Udlæg foretages heller ikke i noget Tilfælde, uden at Finansministeriet har bemyndiget Inkassator til Udlæggets Foretagelse. Saadan Bemyndigelse gives kun, for saa vidt Debitor nok kan betale, men er uvillig dertil. Der er efterhaanden afskrevet en betydelig Del af disse Laan, idet saadant

sker, naar de foreliggende Oplysninger gaar ud paa, at Evnen til Tilbagebetaling af Restbeløbet ikke er til Stede. Jeg maa herefter mene, at den anvendte Fremgangsmaade er forsvarlig og hensynsfuld.

Til det ærede Medlem Hr. Albinus Jensen, der fremdrog Spørgsmaalet om den paatænkte Kunstsilkefabrik i Silkeborg, skal jeg sige, at Sagen ganske rigtig er til Overvejelse i Raastofudvalget. En Opgave af den Karakter, der her er Tale om, maa selvfølgelig kræve Overvejelser til mange Sider, og der er jo nu, som det ærede Medlem oplyste, kommet nye og mere omfattende Projekter til. Hvor hurtigt en Stillingtagen til Sagen bliver mulig i Raastofudvalget, kan jeg ikke sige, men jeg skal gøre Udvalget bekendt med det ærede Medlems Udtalelser og Henstilling om Sagens Fremme.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri

(Bording): Det ærede Medlem Hr. Brorssen og ogsaa en Del andre Medlemmer har gjort mig opmærksom paa, at der forelaa forskellige Vanskeligheder for Landmændene, naar de har afleveret det Brødkorn, som de er pligtige til at aflevere. Det er mit Indtryk, at det navnlig er paa to Punkter, disse Vanskeligheder gør sig gældende. For det første opstaar der økonomiske Vanskeligheder for de Landmænd, der maa aflevere Rug og nødvendigvis maa købe Foderkorn til Erstatning, idet det er meget svært for dem at skaffe sig Foderkorn til samme Pris, som de har faaet for den afleverede Rug. For det andet har man gjort opmærksom paa, at der hidtil er kommet saa meget Hvede frem, saa Møllerne og Købmændene har svært ved at opkøbe den, og det betyder, at Priserne bliver trykket, saa man har Vanskeligheder ved at opnaa de Maksimalpriser, der er fastsat.

Angaaende det første Spørgsmaal tror jeg nok man kan sige, at det i første Række er et vestjysk Spørgsmaal, idet man der dyrker meget Rug og i det hele taget er indstillet paa at bruge meget Korn i sin Bedrift, ikke alene det, man selv avler, men ogsaa indkøbt Korn. Naar de saa maa aflevere Rugen nu og der ikke er meget Korn i Vestjylland, men det maa hentes enten udefra eller fra Øerne, saa bliver Foderkornet dyrere der end andre Steder. Netop ogsaa under Hensyn hertil blev der i sin Tid ført Forhandlinger mellem Landbrugsraadet og mig om dette Spørgsmaal, og jeg lovede saa vidt muligt at skaffe i alt Fald de mindre Landbrugere, for hvem det er værst, da